

‘K^omt-ie!’

Liz reageert net snel genoeg om de zak paprikachips op te vangen. ‘Lekker.’ Ze knikt dankbaar naar Jonathan, die nu in elke hand een blikje energiedrank heeft.

‘Hadden ze geen naturel?’ wil Benthe weten.

‘Ze hadden het wel, maar ik heb paprika genomen.’

‘Zeker omdat Liz niet van naturel houdt.’ Benthe kijkt met een jaloerse blik naar haar vriendin.

‘Niet zo zeuren’, vindt Aisha. ‘Wie betaalt, die bepaalt. Volgende keer ben jij aan de beurt. Waar gaan we zitten? Hier of in het park?’

‘Hier.’ Liz ziet uit haar ooghoeken dat een man van een jaar of zeventig opstaat van het bankje dat tegenover de supermarkt staat. Ze wacht even tot een vrachtauto voorbij is en rent dan, met de zak chips in haar hand, naar de overkant. Terwijl ze gaat zitten rukt ze de zak open en neemt een grote hand.

‘Waar is Luc eigenlijk?’ vraagt Benthe zich af.

‘Weet je dat nou nog niet?’ Aisha zucht overdreven. ‘Die heeft toch op donderdag een krantenwijk?’

‘O ja.’ Benthe slaat zich voor haar hoofd. ‘Stom van me. Maar ik ben van dat laatste uur ook zo ongelooflijk duf geworden.’ Ze steekt haar hand uit naar Jonathan. ‘Please! Ik heb energie nodig. Heel veel energie.’

‘De helft’, waarschuwt Jonathan, terwijl hij één van de blikjes aan haar geeft. ‘De andere helft is voor Aisha. Ik deel mijn blikje met Liz.’

Liz vangt Benthes veelbetekenende blik, maar besluit niet te reageren.

‘Natuurkunde is inderdaad wel erg saai.’

Jonathan schudt zijn hoofd. ‘Natuurkunde is niet saai, Van Gelder is saai. Al vertelt die man nog zo’n goeie grap, dan val je nog in slaap.’

Liz schiet in de lach. ‘Jongen, dit vind ik helemaal niet aardig van je’, doet ze de krakerige stem van de natuurkundeleraar na. Ze pakt haar mobiel uit haar zak. ‘Even Luc appen.’ Haar vingers vliegen over het scherm en even later verzendt ze het bericht: Suc6 met je krantjes. Wij zitten aan de energiedr + pprchips. Lekrrrr!

Binnen tien seconden heeft ze antwoord: Jullie liever dan ik!

‘Dat liegt hij’, zegt ze grinnikend. Ze neemt nog een grote hand chips en staat dan op. ‘Ik ga naar huis. Hebben we morgen veel huiswerk?’

‘Een rep voor bio.’ Aisha steekt haar tong uit. ‘Maar die leer ik toch niet. Weet je nog van die rep over rode en witte bloedlichaampjes? Daar had ik tweeënhalf uur op geblokt. Tweeënhalf uur! En weet je wat ik had? Een vijf! Vreugdenhil vindt het volgens mij juist leuk om dingen te vragen die we niet hebben geleerd.’

‘En daarom doe je voor morgen niks’, begrijpt Liz. ‘Ik denk dat ik er toch wel een uurtje voor ga zitten. Ik móet per se een voldoende halen.’ Dan staat ze op en geeft de bijna lege chipszak aan Jonathan. ‘Tot morgen.’

Met haar jas nog aan pakt Liz een kwartier later de post van de deurmat. Best veel vandaag. Al bladerend door de stapel loopt ze naar de kamer. Een sportblad voor Casper, twee enveloppen van de bloemenveiling voor haar vader, een brief van de bank voor Casper ... Voor elk gezinslid maakt ze een apart stapeltje. Hé, een dikke envelop van Pleegzorg Nederland. Voor wie is die? Mevrouw Susan van der Velden. Wat moet haar moeder met pleegzorg?

Ze voelt even met duim en wijsvinger aan de envelop. Het lijkt

wel of er een boekje inzit. Ja, ze voelt duidelijk twee nietjes. Moeder zal wel donateur van pleegzorg zijn. Ze ziet regelmatig een envelop van een goed doel voorbijkomen.

Nog een brief van de Rabobank voor vader ... Yes! Het nieuwe folderpakket van de plaatselijke winkels! Ze haalt het plastic ervanaf en legt de stapel folders op de bank.

Het plastic verdwijnt in de speciale afvalzak, dan hangt ze haar jas op en schenkt een glas water in.

Weer terug in de kamer pakt ze de folders en gaat zitten. Die met najaarskleding, schoenen en laarzen legt ze apart. De rest is niet echt interessant.

Dit is leuk! Maar ook duur. Die rok en dat vest kosten samen meer dan honderd euro. Gelukkig vindt moeder het ook erg belangrijk dat ze er leuk uitziet. Moeder werkt niet voor niks in een deftige kledingzaak en ze kleedt zich altijd volgens de laatste mode.

Deze kleding is nog veel leuker! De kleur groen van de rok is de nieuwe najaarskleur. En supergaaf, samen met dat oranje shirt. Ze legt de folder open op tafel en pakt die met de schoenen en laarzen.

Nieuwe laarzen heeft ze echt nodig. Ze heeft nog wel twee paar in de kast staan, maar die heeft ze de hele winter gedragen. Daar is het mooie echt wel van af.

Wat zal ze doen? Hoog of laag? En wat voor kleur?

Uiteindelijk kiest ze voor een korte, witte laars die is gevoerd met bont. Ze moet het wel slim aanpakken, want 169,95 euro zal zelfs haar moeder veel geld vinden. En anders haar vader wel. Die interesseert zich niks voor kleding. Als moeder niet af en toe iets nieuws voor hem mee zou nemen, liep hij elke dag in dezelfde kleren.

De folder met de laarzen legt ze ook opgevouwen op tafel, dan pakt ze haar tas en gaat naar boven.

In de deuropening van haar kamer blijft ze staan en kijkt tevre-

den rond. De verflucht is nog altijd te ruiken, ook al is het twee weken geleden dat ze de muren hebben gesausd.

Wat is haar kamer veranderd. Van de witte muren is niks meer te zien. Grijs en heel lichtrood zijn nu de kleuren. Ze kan zich het verbaasde gezicht van de man in de verfwinkel nog goed herinneren, toen ze de verf met haar vader ging kopen.

‘Grijs en rood in één kamer?’ had hij met grote ogen gevraagd. ‘Hoe verzin je het.’

Toch heeft ze er geen moment spijt van gehad. Het is geweldig. En op de foto’s die ze op Facebook had gezet, kreeg ze alleen maar enthousiaste reacties.

Ze zet haar tas op het bureau en gaat in de nieuwe stoel zitten. Toen ze die op internet zag, was ze er gelijk verliefd op. Het is een heerlijke relaxstoel, die is bekleed met een donkerrode, zachte stof. En al die felgekleurde kussens. Super!

Terwijl ze zit, valt haar blik op de muur achter haar bureau. Daar heeft ze nog een poster voor nodig. Zal ze ... Nee, ze kan beter eerst biologie leren.

Ze pakt haar boek uit de tas en bladert naar hoofdstuk zeven. Er zal toch intussen wel iemand een samenvatting hebben gemaakt? Dat scheelt een hoop werk.

Terwijl ze haar mobiel pakt, krijgt ze een bericht van Benthe dat naar de hele vriendengroep is gestuurd: Zullen we vanavond iets leuks gaan doen?

Ze hoeft niet na te denken: Natuurlijk! Wat? Waar? Hoe laat?

Half acht in de bieb? stelt Benthe voor.

Top!

Ze wacht even tot Aisha, Jonathan en Luc ook positief hebben gereageerd, dan zet ze haar mobiel uit. Ze móet zich nu echt een tijdje concentreren, want na het eten wordt het niks meer.

Waar gaat hoofdstuk zeven eigenlijk over? Erfelijkheid. Dat kan slechter. Ze doet haar laptop open. Als ze een samenvatting maakt, kan ze die morgenochtend leren.

‘Weet je wat die man vroeg?’ Vader krijgt brede rimpels in zijn voorhoofd, als hij eraan terugdenkt. ‘Hoelang ik garantie geef op een bos bloemen.’

‘Wat heb je gezegd?’ wil moeder weten, terwijl ze nog een grote lepel gebakken aardappels met spruitjes en ham op haar bord schept.

‘Zit er eigenlijk garantie op bloemen?’ wil Liz weten.

‘Natuurlijk niet.’ Casper wijst, met de vork in zijn hand, naar zijn voorhoofd. ‘Hoe kun je nou op bloemen garantie geven.’

‘Dat kan echt wel. Ik zag pas bij de Jumbo dat ze beloven dat bloemen minstens een week staan. Anders mag je er mee terugkomen en krijg je nieuwe. Klopt, hè?’ Liz kijkt vragend naar vader, die instemmend knikt.

‘Zie je wel dat ik gelijk heb.’ Ze knikt triomfantelijk naar haar broer. ‘Maar nou weten we nog niet wat u heeft gezegd.’

‘Gek, hè.’ Vader grinnikt. ‘Jullie beginnen ineens over de Jumbo.’ Hij legt zijn vork en mes op zijn bord en veegt met een servet langs zijn mond. ‘Ik heb nergens een bordje staan dat bloemen minstens een week goed moeten blijven. Ik kan wel garanties geven, maar als mensen de bloemen vervolgens slecht behandelen ...’ Hij haalt zijn schouders op.

‘Dus u geeft geen garantie.’ Liz knikt begrijpend. ‘Logisch. Kocht die man de bloemen toen nog?’

‘Nee. Het is natuurlijk zo dat als mensen bloemen normaal behandelen, ze minstens een week goed moeten blijven. Dat vind ik ook. Maar deze man wilde dat ze er minstens twee weken perfect uit zouden blijven zien.’ Vader schudt zijn hoofd.

‘Dat kan ik echt niet beloven.’

‘Twee weken? Hoe kan dat nou?’ Moeder zucht. ‘Dat snapt zo’n man toch zelf ook wel.’

‘Niet dus’, merkt Casper op. ‘Als ik u was, dan had ik die vent een bos kunstbloemen verkocht.’

Vader schiet in de lach. ‘Dat is een goeie. Ik irriteerde me enorm

aan die man, maar dat kon ik natuurlijk niet laten merken. De klant is tenslotte koning.'

'Daarom ga ik dus nooit in een winkel werken', zegt Casper. 'Ik geloof niet dat ik met zo'n kerel nog beleefd zou kunnen blijven.'

'Toch moet het', zegt vader. Hij schuift zijn stoel naar achter en kijkt naar moeder. 'Nemen we nog een toetje?'

'Goed', zegt moeder. 'Dan kunnen we gelijk iets belangrijks vertellen.'

'Iets belangrijks?' Liz kijkt met grote ogen naar haar vader en moeder. 'Wat dan?'

'Eerst opruimen.' Moeder pakt de borden en zet die in de vaatwasser.

'Is het leuk?' houdt Liz vol. Normaal doen haar ouders nooit zo geheimzinnig. 'Of is het niet leuk?'

'Eerst opruimen', herhaalt vader de woorden van moeder.

Zuchtend staat Liz op en pakt vier mokken uit de kast.

'Nu wil ik het weten!' zegt ze, zodra ze alle vier weer zitten.

'Goed dan.' Moeder loopt naar de kamer en komt even later terug met een envelop. Liz ziet het direct: van pleegzorg. Ze krijgt een heel bang voorgevoel. 'Nou ...? Wat is er?'

Moeder kucht even.

'U maakt het wel spannend', vindt Casper. 'Vertel het nou maar.' Moeder kijkt nog even naar vader. 'Oké dan. Ik heb een collega, Barbara ... Jullie kennen haar wel. Die met dat lange, kastanjebruine haar en ...'

'Dat is nu niet belangrijk', onderbreekt vader haar.

'Barbara en haar gezin hebben zich vorig jaar aangemeld bij pleegzorg. Sinds twee maanden hebben ze een ...'

Liz weet genoeg. Het is haar al lang duidelijk waar de hele omhaal van woorden van haar moeder uiteindelijk eindigt. Ze schuift haar stoel naar achter en staat op. 'Als wij dat maar nooit gaan doen!'

‘Liz, ga zitten.’

Lets in de stem van vader zorgt er voor dat Liz niet de kamer uitloopt, maar op het puntje van haar stoel gaat zitten. Het stormt in haar hoofd. Ze krijgen een pleegkind. Dat is voor hen beslist. Alsof het Casper en haar niet raakt! Of denken vader en moeder dat ze enthousiast zullen reageren? Nou, mooi niet! Zij in ieder geval niet.

Over heel veel dingen beslissen ze met z’n vieren: waar ze in de zomervakantie naartoe zullen gaan, wat ze op bijzondere dagen zullen eten, wat voor kleur kussens ze in de tuinstoelen zullen kopen ... En dan wordt er altijd naar elkaar geluisterd en rekening met elkaars wensen gehouden. Moeder heeft vorige week zelfs een jurk teruggestuurd, omdat Casper en zij hem niet mooi vonden. En nu dit! Dat er ineens nog iemand aan tafel zit, een eigen slaapkamer heeft en de badkamer ’s morgens bezet houdt, daar mogen ze niet over meepraten. Nu is hun mening ineens niet belangrijk meer.

Ze kijkt naar haar broer. Die lijkt zich niet zo druk te maken. Hij heeft alleen maar aandacht voor z’n nieuwe iPhone. Hij is zeker gelijk aan het appen met Vera. Voor Casper is het waarschijnlijk heel belangrijk wat zijn vriendin er van vindt.

‘Jongens, moet dat nou zo?’ De stem van moeder trilt een beetje.

Casper kijkt op van zijn mobiel. ‘Vera mag toch wel weten wat er aan de hand is?’

‘Maar je moeder heeft nog helemaal niks verteld. Ze komt met een envelop de keuken in en wat doen jullie? Liz loopt boos

weg en Casper buigt zich gelijk over zijn mobiel om met zijn vriendin te appen.'

Casper haalt even zijn schouders op. 'Ra ra, wat zouden jullie willen vertellen? Ma vertelt eerst een enthousiast verhaal over het pleeg...' Hij kijkt even naar moeder.

'... jongen.'

'... over het pleegzoontje van Barbara en ze heeft een envelop van pleegzorg in haar hand. Wat zouden jullie dan willen vertellen? Ik heb echt geen idee.'

'Maar er is nog helemaal niks besloten', zegt vader.

Liz kijkt op. Dat valt dan weer mee.

'Wat kijken jullie nou?' Moeder legt de envelop op tafel en gaat zitten. Kijkt ze nou echt verdrietig, of lijkt dat maar zo?

'Omdat we dachten dat we een pleegkind zouden krijgen. Toch?' Casper kijkt even vragend naar Liz.

Liz knikt. 'Is dat niet zo?'

'Je moeder en ik hebben er uitgebreid met elkaar over gepraat', vertelt vader. 'We hebben een ruim huis, jullie zijn veertien en zeventien, je moeder en ik verdienen allebei een leuk salaris ... Als we ons leven vergelijken met anderen, dan kunnen we alleen maar heel dankbaar en blij zijn.'

'Er zijn in Nederland veel kinderen die geen thuis hebben', gaat moeder verder. 'Daarom willen wij graag iemand helpen door hem of haar een tijdje bij ons in huis te nemen.'

'Dus het is maar voor een tijdje?' begrijpt Casper.

'Het is geen adoptie', legt moeder uit. 'Bij pleegzorg weet je nooit voor hoelang het is. Het kan voor een paar weken zijn, een paar maanden, maar ook voor langer. Dat ligt aan het probleem.' Ze pakt de envelop en haalt er een brochure uit. *Alles wat je moet weten over pleegzorg*, staat erop. Liz hoeft niks te weten. Dat het mogelijk voor korte tijd is, klinkt prachtig. Maar zekerheid hebben ze niet. En een paar weken kunnen al ongeloflijk lang duren.

Moeder legt de brochure op tafel. 'Wij hebben nog helemaal geen besluit genomen. We moeten het alle vier willen. Hoor je me? Als een van jullie 'nee' zegt, dan gaat het niet door.'

'Maar jullie zijn in ieder geval voor', merkt Liz op.

'Ik weet zeker dat Vera het een goed idee vindt', zegt Casper.

'Die woont hier niet', reageert Liz geërgerd. Ze voelt dat ze steeds meer alleen komt te staan.

'Je moeder en ik denken inderdaad dat het iets voor ons is', reageert vader op de opmerking van Liz. 'We vonden dat we het eerst samen eens moesten zijn. Als dat niet zo was, dan waren we er met jullie niet eens over begonnen.'

'En nu Casper ook voor is, heb ik geen keus meer.' Liz staart met een kwaad gezicht naar het pak yoghurt dat op tafel staat. Met de wijsvinger van haar rechterhand tekent ze gedachteloos onzichtbare patronen op de tafel.

'Ik snap dat het voor jou zo voelt', geeft vader toe. 'Maar dat is echt niet zo.'

Moeder schudt haar hoofd. 'Als jij het niet ziet zitten, dan doen we het niet. Maar ik wil wel dat je er eerst rustig over nadenkt.' Ze bladert even in de brochure. 'Misschien kan dit je helpen. Ik lees even voor: "Er zijn veel oorzaken waarom kinderen niet bij hun ouders kunnen blijven. Bijvoorbeeld wanneer ouders de opvoeding niet meer aankunnen door persoonlijke problemen." Ze kijkt even op. 'Luister je? Als je dit hoort en dan het leven van deze kinderen vergelijkt met dat van ons, dan is het toch geweldig om te helpen? Al is het maar één kind. Lees binnenkort de brochure maar eens door. Dan kun je zien welke oorzaken nog meer een rol kunnen spelen.'

'Mag ik nu gaan?' Liz voelt dat ze weg moet. Als ze nog langer blijft zitten, gaat ze misschien dingen zeggen waar ze later spijt van krijgt. Ze voelt aan de spanning in haar vingertoppen dat die uitbarsting elk moment kan komen.

'Kun je ook opgeven wat voor kind je wilt?' vraagt Casper.

‘Hoe bedoel je?’ wil moeder weten.

‘Nou, gewoon. Of je een jongen of een meisje wilt? Hoe oud zo’n kind moet zijn?’

Moeder knikt. ‘Wij zouden het liefst iemand van een jaar of tien willen. Een jongen of een meisje maakt niet uit.’

‘Mij lijkt een jongen wel leuk’, reageert Casper. ‘Maar ik denk dat Liz liever een meisje heeft.’ Hij schiet in de lach. ‘Kunnen we geen tweeling nemen?’

‘Voorlopig is één kind voldoende’, vindt vader. ‘We kunnen wel onze voorkeuren opgeven, maar daar kan niet altijd rekening mee worden gehouden. Het is maar net welk kind een pleeggezin nodig heeft.’

‘Ik vind het best spannend als het doorgaat’, zegt moeder.

Weer zo’n opmerking waaruit blijkt dat er al is besloten. Zogenaamd mag ze haar mening nog geven, maar ze heeft het idee dat ze kan kiezen tussen ja en ja.

‘Als er een schoolkind komt, zoals onze voorkeur is, dan kan moeder alleen nog maar werken onder schooltijd’, vertelt vader.

‘Waarom moeder?’ vraagt Casper. ‘Vaders kunnen toch ook thuisblijven?’

‘Dat is een goeie, Casper’, vindt moeder. ‘Maar in ons geval is het praktischer als ik minder ga werken.’

Over alles is nagedacht. Liz voelt haar hart bonken. ‘Kan ik gaan?’ herhaalt ze haar vraag.

‘Denk er rustig over na’, merkt moeder op. ‘En lees het boekje.’

‘Nee.’ Met een wild gebaar duwt Liz de brochure, die moeder naar haar toeschuift, terug. Dan staat ze op en loopt de kamer uit.

Ze hoort vader nog zeggen dat ze niet hebben gedankt, maar ze reageert niet. Ze wil alleen zijn. Rustig over alles na kunnen denken.

Ze doet de deur van haar kamer achter zich dicht en gaat in

haar nieuwe stoel zitten, maar voor het eerst kan ze er niet van genieten. Het lijkt ook wel of het grijs op de muur ineens een heel stuk donkerder is. Ze doet haar laarzen uit en zet haar voeten op de rand van het bed.

Stelt ze zich aan? Misschien wel. Het kan best dat ze zo'n schattig meisje in huis krijgen. Eentje met leuke blonde krullen. Ze heeft het altijd jammer gevonden dat ze alleen maar een broer heeft.

Maar zo'n kind heeft wel al van alles meegemaakt. Grote ruzies in huis, ouders die niet voor haar zorgen. Misschien heeft het al een aantal andere pleeggezinnen gehad en heeft het op verschillende scholen gezeten. Met zo'n kind in huis wordt het er vast niet gezelliger op. Die slokt natuurlijk alle aandacht op.

'Nee', zegt ze in zichzelf. 'Ik wil het niet.' En als ik het niet wil, dan gebeurt het ook niet. Dat hebben haar vader en moeder duidelijk gezegd.

Wat heeft ze het warm. Ze staat op en zet het raam een eindje open. Hoe zullen ze beneden nu over haar praten? Begrijpen ze haar? Of zijn ze boos?

Als ze een tijdje voor het raam staat, hoort ze voetstappen op de trap. Dat zal moeder zijn.

Liz houdt zich heel stil en wacht af.

De voetstappen stoppen voor haar deur.

Gespannen kijkt Liz naar de deurknop. Ze neemt zich voor hard 'nee' te roepen, als daar beweging in komt.

Hoelang staat moeder nu al voor de deur? Liz krijgt kramp in haar been door het lange stilstaan.

Dan wordt er op de deur getikt.

Liz klemt haar lippen op elkaar en ademt zwaar door haar neus. Opnieuw wordt er geklopt. 'Mag ik binnenkomen?' Dat is de stem van haar moeder.

'Nee!' Liz schrikt van haar eigen stem. Alle boosheid zit in dat ene woordje.

Het blijft nog even stil. Dan hoort ze dat de voetstappen weer verdwijnen. Zachter dan ze zijn gekomen.

Ze draait zich om en staart naar buiten, zonder iets te zien. Waarom komen haar vader en moeder met zo'n plan? Ze hebben het toch gezellig met z'n vieren!

Wat zei moeder ook alweer? Dat ze er rustig over na moet denken. Dat lukt niet. Nu in ieder geval niet. Dan moet er eerst meer rust in haar hoofd komen.

Ze duwt het raam helemaal open en steekt haar hoofd naar buiten. Als twee jongens lachend naar haar kijken, trekt ze haar hoofd snel weer terug en doet het raam dicht. Snel controleert ze even of de biebpas in haar portemonnee zit, dan staat ze op en met haar laarzen in de hand loopt ze de trap af.

'Hé, gaat-ie weer?' Casper komt uit de kamer.

Ze probeert te glimlachen. Dan pakt ze haar jas van de kapstok en loopt door de keuken naar buiten. Daar ziet ze dat ze de laarzen nog in haar hand heeft.

In de bibliotheek kiest ze de achterste computer. Hopelijk valt niemand haar hier lastig. Het zal nog wel een tijdje duren voor haar vrienden komen. Als vanzelf gaat ze achter de pc zitten en typt in: 'Nee, ik wil geen pleegzus!!!!!!'

Tot haar verrassing ziet ze dat er op deze zoekkreet zowaar reacties komen. En niet weinig ook! Ze buigt zich voorover en leest er een aantal: 'Zusje niet uit kunnen staan', 'Een bijzondere broer of zus', 'Wat te doen met zus en pleegzus' ...

Na tien minuten zoeken, klikken, lezen en weer verder klikken, gaat ze rechtop zitten. Een aantal zielige verhalen over pleegkinderen, maar verder kan ze niks interessants ontdekken. Helemaal niets over de invloed die een pleegkind kan hebben op de andere kinderen. En daar is het haar juist om te doen. Geen positieve, maar ook geen negatieve verhalen. Misschien moet ze toch die brochure van pleegzorg eens lezen. Of staan

daar alleen maar succesverhalen in? Dat zal toch niet? Ze kan zich niet voorstellen dat zij de enige idee is die vragen heeft. Als pleegzorg eerlijk is, besteden ze ook aandacht aan de negatieve kanten.

‘O, zit je hier!’ klinkt het ineens achter haar. Aisha tikt op haar arm. ‘We zagen je fiets staan, maar konden je niet vinden.’

‘We wilden je bijna om laten roepen’, zegt Jonathan.

‘Als je dat toch had gedaan.’ Ze schudt haar hoofd, maar moet lachen bij het idee.

‘Je was trouwens wel serieus bezig’, merkt Aisha op, terwijl ze zich naar het scherm buigt. ‘Was je voor school aan het werk?’

‘Ja.’ Snel klikt Liz het scherm weg.